

שאחריו, היא בתרומת הקדשים לא תאכל, אף היא, אף שאינו לעמת הוא דרישא, כי הלא הוא להן, כי יאכל ויאכל, והיא בלאו, לא ולא.

(יב) בתרומת הקדשים. המסורה, מלא וו', משא"כ, תרמת ידכם (דברים י"ב י"א), חסרת וו', אופיני, כי לפניו שם בפסוק ו', תרומת ידכם, מלא וו', וכן תרומת ידך. בפסוק י"ז שאחריו, ג"כ בוו' מלא? עמש"ש, הת"א וחבריו, כמו תרומת הקדשים דידן, כמו תרמת ידכם, שניהם להם אפרשותכון, אף כי להספרי, תרמת ידכם, הבכורים, מפני שנאמר בהם, ולקח הכהן את הסנא מידך, בלתי כפק, שגם אסימו סמין, מ"ש אחריו, והנחתו, וכר"י במכות סוף ד"ח, כי והנחתו זו תנופה, ע"ש ברש"י, ולדידי, לר"י, והנחתו הלו, גם מן נחותא הארמי, שבהשפלה והורדה, וככה תנופה שהוא מעלה ומוריד, מגביה, מרים ומשפיל, הנה משה אמר, מרכבת פרעה וחילו ירה בים (שמות ט"ז ד'), ומרים שררה רמה בים, כי תרתי איתנהו ביה, שניהם כאחד, עובדא במעשה ופעילה, כי המורה הירה, ירה, מגביה, מרים מתחלה הדבר שהוא משליך, מרימו בכח למעלה, ואח"כ מורידו, כמ"ש בסנהדרין דף מ"ה ריש ע"ב, כי מחויב לעשות ככה, כי היכי דרתי מרזיה, מכח גדול, שמאזר כל כחו, ולכן תרמת ידכם אלו הבכורים, תרמת חסר, כי אינה אך הרמה ונשיאה, התרוממות גמורה, כי הלא אחריה נחותא, ירידה, רמה, אשר בירה יירה, השפלה מרזיא, והוא אך מן המקור רום, יסוד רמה, שדא, ירה, משא"כ תרומת הקדשים, היא אשר נשאו לבו, כל מרים תרומת ד', שבאה בהתרוממות הרוח וגאון הנפש, ומן המקור רום, ולכן תרומת בכ"מ מלא וו', להכפיל המ"ם, לקיים גם התרוממות אל על, עולה, במרום תמריא, וגם רום שבהפרשה.

והראב"ע, כי תרומת הקדשים, חזה ושוק, וכבר קדמוהו ביבמות דף פ"ז, כי תרומת זו היינו מורמת, אשר הונף ואשר הורם, הנה זולת אם כן הלא די בהקדשים גרידא? ותרומת תו למ"ל? גם הלא קל וחומר הוא, כי אפילו תרומה, שמותרת לזרע אין לה, אסורה בחזה ושוק? הנרה תרומת הלו מלא וו', והוא אך ורק בהתרוממות. והחזה ושוק הלא הם בתנופה, ולא עדיפי מבכורים שהם תרמת חסר, כי יש בהם רמה שבאנחותא, ירידה, ועל כן התרי"כ, כי תרומת הקדשים, ע"ד תרועת שופר, אדמת עפר ועוד, ושיעורם, בתרומה ובהקדשים, ונכתב תרומת אגב אורחא, לכלול גם תרומת ידך, בכורים, וגם חזה ושוק, כל מרים וכל מניף.

(יג) ושבה אל בית אביה ע', הנרה סודות המסורה בקבלה, כי ושבה מלרע, אף כי משפטו להיות מלעיל? הנה המשנה ביבמות ריש דפ"ז

(ע) לדעתי, המקרא הלו, הוא לעמת החזור ש, יהודה לתמר כלחו, שבי אלמנה בית אביך עד יגדל שלה בני, והיא בתו של שם, אחד מגנדי שם, מלכי צדק מלך שלם, והוא כהן לאל עליון, ולחמו תרומה וקדשים, ואחרי שהיא שומרת יבם, הלא אסורה בלחם אביה, הנה כן שתיס רעות עשה עמדה, וולת שעייז אסורים יריה מלהנשא, הלא היא עשווקת לתם אביה, ולא עוד, אלא שהוא עוד מחזיק ועומד על דעתו, הוציאוה ותרשף, כדין בת כהן שוינתה, והיא שומרת יבם, הנה לעמת, שבי בית אביך, אמר משה על כל כואי

הבליטה והדגישה, כי אך על הלזו שמת בנה, זרעה מאישה הישראל, נאמר, ושבּה אל בית אביה כנעוריה, מלחם אביה תאכל, כלזמר, ולאפוקי כי אין זרע אין לה, שלא היו לה בנים מעולם, כי היא עקרה, כ"א אך ורק על שכולה, שהיו לה בנים ומתו, והיא על ידיהם נפטרה מהחליצה ומהיבום, אבל הלזו שעוד טרם הרתה וחלתה, לא עליה נאמרה ושבּה אל בית אביה כנעוריה וגו', הנה מ'כנעוריה' ממעטין התוי"כ והמשנה, מעוברת, ועד"ז היב"ע (הר"ז בביאורו, טרם ידעה איש, ואשתבש), ובע"כ, כי שומרת יבם אתמעיטה אך מן ושבּה אל בירת אביה, והוא לרגלי שינוי גנינת טעם. ושבּה מלעיל למלרע? כי אם היה מלעיל, אזי הו' של ושבּה בער עבר שכבר נשלם, כי אחרי. שהיא עקרה, הלא סופה להגרש, כדין עשר שנים ולא ילדה, ולשוב אל אביה, כי כל העומדת לשוב כשבּה דמיא, ולכן היא בעבר שכבר נשלם, ובגלל זה נשתנה ושבּה למלרע, כלומר, אך עתה שבה ע"י מיתת הבעל, ולא לרגלי זרע אין לה, שבגלל זה עמדה להיות שבה אל בית אביה, להד"מ, כי השומרת יבם אינה חוזרת לאכל מלאם אביה. כנעוריה. המסורה, מלא דמלא, גם וו' המל'ופום גם היוד, משא"כ, ואסרה איסר בבית אביה כנעוריה (במדבר ל' ד'), כנעוריה בית אביה (שם שם י"ז), חסרין וי"ן, ור"גמו בקובץ, אחת אמרתי, כי המלאים והחסרים לרגלי המקורים השונים, וע"ד הפשוטים והכפולים, כי בנער יש ננער, כי התבשל, התבכר, מתנער מתרדמת הילדות, מתחזק לנער חציו ממנו, ויש בנער גם ערר בעד הבוגר והבוגרת עז), כי הם מעתה בגדר החפשיות, בבחינת ערירי, עומדים ברשות עצמן, מעתה הם לא ער ולא עונה בעדן כי הם לבדם יעוררו על זכותיהם וזכויותיהם, וע"ד ההלכה שאמרה, נערה ולא בוגרת, ושבין הנערות והבגרות תילי תילים חלוקי דינים, לא פה המקום לדבר, כי הלא ככה לנער אבשלום, ושלמה, נער ורך, וככה רחבעם, בעד באי בשנים ובע"ז זקן, ומצד הלשון, נער ונערה אך ע"ד עלם ועלמה, אכן להדרשה כוללים ימי הנערות מיסודו של ננער, כמ"ש בב"ר פל"ד, ע"ד כי יצר לב האדם רע מנעריו, חסר כתוב, משעה שננער לצאת מרחם אמו, כי בנעריו אין בו ערר, שזה אך בנעורו מלא וו', המכפיל את הרי"ש, כי בלידה, זה מרחם, משחר, אך ננער לצאת, עוד טרם ידע מה לעורר על החיים ולהתעורר על ההנהגה וכדומה, ולכן בנדרים, בנעריה בית אביה, חסרי

גוונא, ושבּה אל בית אביה, כי אומרים לו להיבם, או כנוס או פסור, לבל תהיה עניה זו שומרת בחצם ולשוא, וכופין על כך, גם כל העת שהיא שומרת עליו חייב במזונותיה, או הוא היבם, או אביו המוקד עליה לשבת אלמנה ולהמתין על שלה עד אשר יגדל, וכל העת שהוא משלה אותה, את נפשה על שקר, חייב בפרנסתה, כי אוסרה ע"ז מלחם אביה, ושכי אלמנה, היינו, כי לא תהיה לאיש, וגם שלה אליך, וכבר גליתי עפ"י המדרשים, הרבה ענינים ביתר החומשין, שהם בקורת חדה בעד מעשה האבות שבספורי בראשית, והיה גם המקרא הלו, ובת כהן וגו' ושבּה אל בית אביה, כאחד מהם, בעד הנהגת יהודה ויחסותו אל תמר, אשר בעקבה נכשל בה, והיה לבזו, ופירשו ממנו אחיו, עמ"ש בבראשית, גולל אבן אליו חשוב.

עז) השערתי, כי בגר-ערר, עופל ובחן, עפ"י התיב"ע, עורר את חנינו (שיב כי